

Republika Hrvatska
Općinski sud u Sisku
Stalna služba u Petrinji
Petrinja, Trg dr. Franje Tuđmana 12

Poslovni broj: P-620/2019-32

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Sisku, Stalna služba u Petrinji, po sutkinji Blaženki Navara, u pravnoj stvari tužiteljice Silve Musulin, OIB 89245451477, iz Petrinje, Đure Pukeca 12, zastupane po punomoćnici Vlasti Joksimović, odvjetnici iz Siska, protiv tuženika Addiko Bank d.d., OIB 14036333877, Slavonska avenija 6, 10000 Zagreb zastupanog po punomoćniku Zlatku Knezoviću iz Odvjetničkog društva Knezović & Partneri j.t.d. iz Zagreba, radi isplate, nakon zaključene glavne javne rasprave održane 10. lipnja 2026., u prisutnosti punomoćnice tužiteljice, te zam. punomoćnika tuženika, na ročištu za donošenje i objavu presude, dana 23. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja Silve Musulin u dijelu koji glasi:

"Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6 (OIB: 14036333877) da, na ime preplaćenih kamata s osnove ništetnosti odredbe o promjeni kamatne stope po Ugovoru o kreditu broj: 406-150/2005 od 6.12.2005. god., tužiteljici Silvi Musulin iz Petrinje, Hanžekova 2 (OIB: 89245451477) isplati iznos od 2.304,41 eura."

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, (OIB: 14036333877), da tužiteljici Silvi Musulin plati zakonsku zateznu kamatu na iznos od 2.304,41 eura koja teče od dospijeća svakog pojedinog iznosa do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatim za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 postotna poena te od 30. prosinca 2023. pa do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, odnosno kamatne stope koju je je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje

glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za 3 postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, obračunatom na iznos od:

- na iznos od 6,94 EUR od 30.09.2007. god. do isplate
- na iznos od 6,94 EUR od 31.10.2007. god. do isplate
- na iznos od 6,93 EUR od 30.11.2007. god. do isplate
- na iznos od 6,92 EUR od 31.12.2007. god. do isplate
- na iznos od 6,91 EUR od 31.01.2008. god. do isplate
- na iznos od 6,90 EUR od 29.02.2008. god. do isplate
- na iznos od 26,02 EUR od 31.03.2008. god. do isplate
- na iznos od 26,00 EUR od 30.04.2008. god. do isplate
- na iznos od 25,97 EUR od 31.05.2008. god. do isplate
- na iznos od 25,94 EUR od 30.06.2008. god. do isplate
- na iznos od 25,90 EUR od 31.07.2008. god. do isplate
- na iznos od 25,88 EUR od 31.08.2008. god. do isplate
- na iznos od 25,85 EUR od 30.09.2008. god. do isplate
- na iznos od 40,58 EUR od 31.10.2008. god. do isplate
- na iznos od 40,53 EUR od 30.11.2008. god. do isplate
- na iznos od 40,48 EUR od 31.12.2008. god. do isplate
- na iznos od 40,44 EUR od 31.01.2009. god. do isplate
- na iznos od 40,39 EUR od 28.02.2009. god. do isplate
- na iznos od 40,34 EUR od 31.03.2009. god. do isplate
- na iznos od 40,29 EUR od 30.04.2009. god. do isplate
- na iznos od 40,24 EUR od 31.05.2009. god. do isplate
- na iznos od 40,18 EUR od 30.06.2009. god. do isplate
- na iznos od 40,13 EUR od 31.07.2009. god. do isplate
- na iznos od 40,08 EUR od 31.08.2009. god. do isplate
- na iznos od 40,03 EUR od 30.09.2009. god. do isplate
- na iznos od 39,97 EUR od 31.10.2009. god. do isplate
- na iznos od 39,92 EUR od 30.11.2009. god. do isplate
- na iznos od 39,86 EUR od 31.12.2009. god. do isplate
- na iznos od 39,80 EUR od 31.01.2010. god. do isplate
- na iznos od 39,75 EUR od 28.02.2010. god. do isplate
- na iznos od 39,68 EUR od 31.03.2010. god. do isplate
- na iznos od 39,62 EUR od 30.04.2010. god. do isplate
- na iznos od 39,57 EUR od 31.05.2010. god. do isplate
- na iznos od 39,50 EUR od 30.06.2010. god. do isplate
- na iznos od 39,44 EUR od 31.07.2010. god. do isplate
- na iznos od 39,38 EUR od 31.08.2010. god. do isplate
- na iznos od 39,31 EUR od 30.09.2010. god. do isplate
- na iznos od 39,25 EUR od 31.10.2010. god. do isplate
- na iznos od 39,18 EUR od 30.11.2010. god. do isplate
- na iznos od 32,89 EUR od 31.12.2010. god. do isplate
- na iznos od 32,82 EUR od 31.01.2011. god. do isplate
- na iznos od 32,76 EUR od 28.02.2011. god. do isplate
- na iznos od 32,70 EUR od 31.03.2011. god. do isplate
- na iznos od 32,64 EUR od 30.04.2011. god. do isplate
- na iznos od 32,57 EUR od 31.05.2011. god. do isplate
- na iznos od 32,51 EUR od 30.06.2011. god. do isplate

- na iznos od 32,45 EUR od 31.07.2011. god. do isplate
- na iznos od 32,38 EUR od 31.08.2011. god. do isplate
- na iznos od 32,31 EUR od 30.09.2011. god. do isplate
- na iznos od 27,44 EUR od 31.10.2011. god. do isplate
- na iznos od 27,37 EUR od 30.11.2011. god. do isplate
- na iznos od 27,31 EUR od 31.12.2011. god. do isplate
- na iznos od 27,25 EUR od 31.01.2012. god. do isplate
- na iznos od 27,19 EUR od 29.02.2012. god. do isplate
- na iznos od 27,12 EUR od 31.03.2012. god. do isplate
- na iznos od 27,07 EUR od 30.04.2012. god. do isplate
- na iznos od 27,00 EUR od 31.05.2012. god. do isplate
- na iznos od 26,93 EUR od 30.06.2012. god. do isplate
- na iznos od 26,86 EUR od 31.07.2012. god. do isplate
- na iznos od 26,79 EUR od 31.08.2012. god. do isplate
- na iznos od 26,73 EUR od 30.09.2012. god. do isplate
- na iznos od 26,66 EUR od 31.10.2012. god. do isplate
- na iznos od 26,59 EUR od 30.11.2012. god. do isplate
- na iznos od 26,53 EUR od 31.12.2012. god. do isplate
- na iznos od 26,45 EUR od 31.01.2013. god. do isplate
- na iznos od 26,38 EUR od 28.02.2013. god. do isplate
- na iznos od 26,31 EUR od 31.03.2013. god. do isplate
- na iznos od 26,23 EUR od 30.04.2013. god. do isplate
- na iznos od 26,16 EUR od 31.05.2013. god. do isplate
- na iznos od 26,08 EUR od 30.06.2013. god. do isplate
- na iznos od 26,01 EUR od 31.07.2013. god. do isplate
- na iznos od 25,93 EUR od 31.08.2013. god. do isplate
- na iznos od 25,85 EUR od 30.09.2013. god. do isplate
- na iznos od 25,78 EUR od 31.10.2013. god. do isplate
- na iznos od 25,70 EUR od 30.11.2013. god. do isplate
- na iznos od 25,62 EUR od 31.12.2013. god. do isplate, sve u roku 15 dana.

III. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja Silve Musulin u dijelu koji glasi:

" Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6 (OIB: 14036333877) da, na ime preplate anuiteta po osnovi nišetne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF u Ugovoru o kreditu broj: 406-150/2005 od 6.12.2005. god., tužiteljici Silvi Musulin iz Petrinje, Hanžekova 2 (OIB: 89245451477) isplati iznos od 4.510,42 eura."

IV. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, (OIB: 1403633387) da tužiteljici Silvi Musulin plati zakonsku zateznu kamatu na iznos od 4.510,42 eura koja teče od dospjeća svakog pojedinog iznosa do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatim za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije

prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 postotna poena te od 30. prosinca 2023. pa do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, odnosno kamatne stope koju je je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za 3 postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, obračunatom na iznos od:

- na iznos od 12,08 EUR od 18.02.2009 god. do isplate
- na iznos od 2,42 EUR od 17.03.2009 god. do isplate
- na iznos od 4,57 EUR od 15.04.2009 god. do isplate
- na iznos od 6,96 EUR od 11.05.2009 god. do isplate
- na iznos od 4,90 EUR od 13.05.2009 god. do isplate
- na iznos od 1,27 EUR od 16.06.2009 god. do isplate
- na iznos od 4,00 EUR od 16.07.2009 god. do isplate
- na iznos od 3,11 EUR od 15.09.2009 god. do isplate
- na iznos od 0,10 EUR od 15.10.2009 god. do isplate
- na iznos od 1,88 EUR od 16.11.2009 god. do isplate
- na iznos od 0,53 EUR od 27.11.2009 god. do isplate
- na iznos od 1,54 EUR od 15.12.2009 god. do isplate
- na iznos od 6,45 EUR od 15.01.2010 god. do isplate
- na iznos od 3,20 EUR od 25.01.2010 god. do isplate
- na iznos od 9,75 EUR od 15.02.2010 god. do isplate
- na iznos od 8,82 EUR od 15.03.2010 god. do isplate
- na iznos od 3,51 EUR od 01.04.2010 god. do isplate
- na iznos od 1,90 EUR od 09.04.2010 god. do isplate
- na iznos od 14,45 EUR od 15.04.2010 god. do isplate
- na iznos od 20,84 EUR od 14.05.2010 god. do isplate
- na iznos od 21,71 EUR od 15.06.2010 god. do isplate
- na iznos od 4,60 EUR od 06.07.2010 god. do isplate
- na iznos od 30,19 EUR od 16.07.2010 god. do isplate
- na iznos od 6,07 EUR od 12.08.2010 god. do isplate
- na iznos od 29,05 EUR od 16.08.2010 god. do isplate
- na iznos od 42,10 EUR od 15.09.2010 god. do isplate
- na iznos od 33,87 EUR od 15.10.2010 god. do isplate
- na iznos od 6,21 EUR od 02.11.2010 god. do isplate
- na iznos od 0,84 EUR od 03.11.2010 god. do isplate
- na iznos od 36,44 EUR od 15.11.2010 god. do isplate
- na iznos od 44,72 EUR od 15.12.2010 god. do isplate
- na iznos od 47,61 EUR od 14.01.2011 god. do isplate
- na iznos od 62,69 EUR od 25.01.2011 god. do isplate
- na iznos od 41,67 EUR od 16.02.2011 god. do isplate
- na iznos od 47,02 EUR od 16.03.2011 god. do isplate
- na iznos od 42,36 EUR od 14.04.2011 god. do isplate
- na iznos od 50,96 EUR od 13.05.2011 god. do isplate
- na iznos od 59,35 EUR od 15.06.2011 god. do isplate
- na iznos od 69,69 EUR od 15.07.2011 god. do isplate
- na iznos od 79,90 EUR od 16.08.2011 god. do isplate
- na iznos od 26,23 EUR od 29.08.2011 god. do isplate

- na iznos od 63,28 EUR od 15.09.2011 god. do isplate
- na iznos od 26,65 EUR od 10.10.2011 god. do isplate
- na iznos od 56,57 EUR od 14.10.2011 god. do isplate
- na iznos od 57,49 EUR od 14.11.2011 god. do isplate
- na iznos od 8,37 EUR od 15.11.2011 god. do isplate
- na iznos od 16,99 EUR od 15.12.2011 god. do isplate
- na iznos od 58,33 EUR od 15.12.2011 god. do isplate
- na iznos od 63,33 EUR od 13.01.2012 god. do isplate
- na iznos od 12,55 EUR od 23.01.2012 god. do isplate
- na iznos od 65,25 EUR od 15.02.2012 god. do isplate
- na iznos od 15,80 EUR od 20.02.2012 god. do isplate
- na iznos od 63,55 EUR od 15.03.2012 god. do isplate
- na iznos od 60,04 EUR od 13.04.2012 god. do isplate
- na iznos od 31,48 EUR od 17.04.2012 god. do isplate
- na iznos od 64,15 EUR od 15.05.2012 god. do isplate
- na iznos od 62,34 EUR od 14.06.2012 god. do isplate
- na iznos od 34,16 EUR od 18.06.2012 god. do isplate
- na iznos od 63,87 EUR od 13.07.2012 god. do isplate
- na iznos od 63,81 EUR od 14.08.2012 god. do isplate
- na iznos od 29,68 EUR od 31.08.2012 god. do isplate
- na iznos od 59,77 EUR od 14.09.2012 god. do isplate
- na iznos od 62,63 EUR od 15.10.2012 god. do isplate
- na iznos od 27,87 EUR od 30.10.2012 god. do isplate
- na iznos od 64,36 EUR od 14.11.2012 god. do isplate
- na iznos od 63,88 EUR od 14.12.2012 god. do isplate
- na iznos od 29,74 EUR od 27.12.2012 god. do isplate
- na iznos od 61,76 EUR od 15.01.2013 god. do isplate
- na iznos od 60,05 EUR od 14.02.2013 god. do isplate
- na iznos od 26,62 EUR od 22.02.2013 god. do isplate
- na iznos od 60,70 EUR od 15.03.2013 god. do isplate
- na iznos od 64,41 EUR od 15.04.2013 god. do isplate
- na iznos od 27,87 EUR od 27.04.2013 god. do isplate
- na iznos od 58,96 EUR od 14.05.2013 god. do isplate
- na iznos od 58,90 EUR od 13.06.2013 god. do isplate
- na iznos od 24,14 EUR od 27.06.2013 god. do isplate
- na iznos od 58,64 EUR od 15.07.2013 god. do isplate
- na iznos od 58,69 EUR od 14.08.2013 god. do isplate
- na iznos od 24,70 EUR od 29.08.2013 god. do isplate
- na iznos od 60,00 EUR od 12.09.2013 god. do isplate
- na iznos od 61,85 EUR od 14.10.2013 god. do isplate
- na iznos od 23,01 EUR od 28.10.2013 god. do isplate
- na iznos od 61,99 EUR od 13.11.2013 god. do isplate
- na iznos od 64,38 EUR od 13.12.2013 god. do isplate
- na iznos od 29,34 EUR od 27.12.2013 god. do isplate
- na iznos od 61,93 EUR od 14.01.2014 god. do isplate
- na iznos od 64,67 EUR od 18.02.2014 god. do isplate
- na iznos od 17,70 EUR od 25.02.2014 god. do isplate
- na iznos od 65,37 EUR od 12.03.2014 god. do isplate
- na iznos od 3,36 EUR od 14.03.2014 god. do isplate
- na iznos od 64,99 EUR od 14.04.2014 god. do isplate

- na iznos od 63,01 EUR od 13.05.2014 god. do isplate
- na iznos od 5,25 EUR od 26.05.2014 god. do isplate
- na iznos od 63,20 EUR od 12.06.2014 god. do isplate
- na iznos od 64,65 EUR od 14.07.2014 god. do isplate
- na iznos od 5,13 EUR od 28.07.2014 god. do isplate
- na iznos od 65,66 EUR od 13.08.2014 god. do isplate
- na iznos od 65,83 EUR od 12.09.2014 god. do isplate
- na iznos od 6,57 EUR od 13.09.2014 god. do isplate
- na iznos od 66,63 EUR od 14.10.2014 god. do isplate
- na iznos od 3,63 EUR od 30.10.2014 god. do isplate
- na iznos od 68,30 EUR od 12.11.2014 god. do isplate
- na iznos od 4,33 EUR od 28.11.2014 god. do isplate
- na iznos od 68,55 EUR od 12.12.2014 god. do isplate
- na iznos od 4,30 EUR od 30.12.2014 god. do isplate
- na iznos od 68,86 EUR od 13.01.2015 god. do isplate
- na iznos od 5,17 EUR od 30.01.2015 god. do isplate
- na iznos od 68,63 EUR od 12.02.2015 god. do isplate
- na iznos od 3,70 EUR od 23.02.2015 god. do isplate
- na iznos od 68,63 EUR od 12.03.2015 god. do isplate
- na iznos od 4,40 EUR od 26.03.2015 god. do isplate
- na iznos od 68,63 EUR od 14.04.2015 god. do isplate
- na iznos od 4,35 EUR od 27.04.2015 god. do isplate
- na iznos od 68,63 EUR od 13.05.2015 god. do isplate
- na iznos od 4,50 EUR od 27.05.2015 god. do isplate
- na iznos od 68,63 EUR od 12.06.2015 god. do isplate
- na iznos od 4,33 EUR od 19.06.2015 god. do isplate
- na iznos od 68,63 EUR od 14.07.2015 god. do isplate
- na iznos od 3,52 EUR od 30.07.2015 god. do isplate
- na iznos od 68,63 EUR od 12.08.2015 god. do isplate
- na iznos od 8,80 EUR od 13.08.2015 god. do isplate
- na iznos od 68,63 EUR od 14.09.2015 god. do isplate
- na iznos od 4,29 EUR od 28.09.2015 god. do isplate, sve u roku 15 dana.

V. Svaka stranka snosi svoje troškove.

Obrazloženje

1. Tužiteljica Silva Musulin podnijela je ovome sudu tužbu protiv tuženika Addiko Bank d.d., kao pravnog sljednika Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., radi isplate. U tužbi je navela kako je, kao korisnik kredita, 6. prosinca 2005. godine, s tuženikom (tada pod nazivom Hypo Alpe Adria Bank d.d.) sklopila Ugovor o kreditu broj: 406-150/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine (dalje: Ugovor), temeljem kojeg Ugovora je tužiteljici odobren i isplaćen kredit u iznosu kunske protuvrijednosti od 55.200,00 CHF, obračunato po srednjem tečaju tuženika za CHF na dan korištenja kredita. Ugovoren je rok otplate kredita od 20 godina. U članku 3. Ugovora ugovorena je redovna kamata od 5,25% godišnje, time daje odredbom čl. 6. Ugovora utvrđeno da je Banka (tuženik) ovlaštena izvršiti promjenu kamatne stope sukladno Odluci o kamatnim stopama tuženika. U istom Članku navodi se da korisnik kredita (tužiteljica) svojim potpisom na Ugovoru izjavljuje da je suglasan i da bez prigovora prihvaća pisanu obavijest Banke (tuženika) o visini kamatne stope i visini anuiteta u skladu s

promijenjenom kamatnom stopom. Tuženik je tužiteljici, uz sklopljeni Ugovor, dao i otplatnu tablicu s jednakim mjesečnim anuitetima prema početno ugovorenoj redovnoj kamati od 5,25%. Tijekom otplate kredita po Ugovoru, tuženik je u više navrata jednostrano mijenjao, odnosno povećavao kamatnu stopu, počevši od rujna 2007. god., time da su tako povećane kamatne stope bile u primjeni do siječnja 2014. godine. Sukladno opisanim promjenama kamatne stope, mijenjali su se i povećavali mjesečni anuiteti koje je tužiteljica u istom razdoblju bila u obvezi plaćati. Tužiteljica nije u mogućnosti u tužbi naznačiti svaku pojedinu povećanu stopu i razdoblje primjene iste, budući joj tuženik do danas nije dostavio pregled promjena kamatnih stopa. Naime, tužiteljica je 15.05.2019. god. podnijela pisani zahtjev tuženiku za dostavu pregleda kamatnih stopa, za koji dokument je tuženik naznačio da će ga dostaviti u roku od 60 dana. S obzirom na traženi tek jedan dokument, tužiteljica drži da je rok od 60 dana više nego pretjeran, te da mu je svrha jedino tužiteljici otežati (ili čak uskratiti) ostvarenje njezinih prava. Stoga je tužiteljica, na temelju preliminarnog izračuna, koristeći podatke o visini anuiteta iz otplatnog plana i izvršenih uplata do dana konverzije 30.09.2015. god., postavila tužbeni zahtjev za isplatu vezano za preplaćene kamate, kao i za preplatu s osnove valutne klauzule u CHF, koji će uskladiti po primitku traženih podataka. O odredbi čl. 6. Ugovora, u dijelu u kojem se navodi da je tuženik ovlašten izvršiti promjenu kamatne stope sukladno Odluci o kamatnim stopama tuženika, kao i o cijelom sadržaju navedenog članka, tuženik s tužiteljicom nije pojedinačno pregovarao, a u istoj odredbi nisu naznačeni egzaktni parametri i mjerila temeljem kojih bi tužiteljica (kao prosječan potrošač bez stručnog financijskog znanja) bila upoznata s načinom promjene kamatnih stopa, a time i s cijenom kredita i visinom svoje kreditne obveze. Stoga je predmetna odredba u dijelu promjene kamatne stope nerazumljiva, nepoštena i tužiteljicu stavlja u neravnopravan položaj u odnosu na tuženika. Nepoštenost predmetne odredbe Ugovora proizlazi iz odredbe čl. 81. i 82. Zakona o zaštiti potrošača iz 2003. god, te nastavno čl. 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača iz 2007. god., koje propisuju da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno progovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Pored toga, nepoštenost predmetne odredbe Ugovora proizlazi već iz činjenice da je ista sadržana u standardnom (tipskom) ugovoru tuženika, na sadržaj kojeg tužiteljica nije mogla utjecati, niti ga mijenjati, pa se stoga predmetna odredba smatra jednostrano određenom. Naime, tuženik je potpuno izostavio utjecaj jedne od ugovornih strana (korisnika kredita, ovdje tužiteljice) na cijenu što je protivno čl. 247. ZOO-a koja propisuje da je ugovor sklopljen kada su se ugovorne strane suglasile o bitnim sastojcima ugovora, time da su bitni sastojci ugovora o kreditu predmet i cijena. Cijena, kao bitan element ugovora o kreditu, u konkretnom slučaju ovisi o visini glavnice, te o visini kamatne stope, a koju sukladno čl. 6. Ugovora, jednostrano određuje tuženik kao vjerovnik, pa je stoga za tužiteljicu, kao korisnika kredita, cijena neizvjesna. U ugovoru o kreditu se ne navodi način utvrđivanja kamatne stope već se samo navodi da će je tuženik jednostrano utvrđivati svojom Odlukom, pa u takvoj situaciji tužiteljici nisu bili poznati ni parametri koje će tuženik uzeti u obzir, kao niti metoda kojom će se kamata utvrđivati, a kako tuženik s tužiteljicom o ovoj odredbi nije pojedinačno pregovarao, tužiteljica kao prosječan potrošač bez stručnog financijskog znanja nije mogla ni sagledati, a još manje znati ekonomske i financijske posljedice ovako ugovorene promjene kamatne stope. Navedeno ukazuje da je tuženik vodio računa samo o svom interesu, ne uvažavajući interes tužiteljice kao korisnika i obveznika vraćanja kredita, te je time tužiteljici nametnuo ugovornu odredbu koja je stavlja u neravnopravan položaj, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama

i sve to na štetu tužiteljice, kakvo postupanje je nedvojbeno suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Stoga je odredba čl. 6. Ugovora, kojom je ugovorena promjena kamatne stope sukladno Odluci tuženika, temeljem čl. 87. ZZZP 03, odnosno čl. 102. ZZZP 07, te čl. 270. ZOO, ništetna. Istim Ugovorom ugovorena je i valutna klauzula u švicarskim francima (CHF), tako da je u dijelu odredbe čl. 3. Ugovora ugovoreno da se kamata obračunava u CHF, a naplaćuje u kunama po važećem srednjem tečaju za CHF tuženika na dan plaćanja, a u dijelu odredbe čl. 4. Ugovora da se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u kunsjoj protuvrijednosti, obračunatih po srednjem tečaju za CHF tuženika na dan plaćanja. Tužiteljica ističe da prije i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik nije tužiteljicu informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti vezano uz valutu CHF, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa da je time tuženik postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača kao i Zakona o obveznim odnosima. Naime, tuženik nije obavijestio tužiteljicu da HNB ne štiti kunu u odnosu na CHF kako to čini u odnosu na EUR, a niti je obavijestio o postojećim studijama MMF iz 1997.g. u kojima je već tada bio predviđen porast CHF nakon uvođenja EURO zone. Što više o gore citiranim odredbama tuženik nije posebno pregovarao s tužiteljicom. Stoga su predmetne citirane odredbe čl. 3. i čl. 4. Ugovora, kojima je ugovorena valutna klauzula u CHF, nepoštena, u smislu odredbi važećeg Zakona o zaštiti potrošača. Uz činjenicu da se o valutnoj klauzuli u CHF s tužiteljicom nije posebno pregovaralo, te da su predmetne odredbe bile dio unaprijed sastavljenog standardnog ugovora tuženika, na nepoštenost istih posebno ukazuje činjenica da su tuženiku bile poznate sve okolnosti i informacije vezane uz vrlo visoku rizičnost valute CHF, koje informacije je tužiteljici prešutio, odnosno uskratio, a istovremeno za sebe otklonio svaku odgovornost i cijeli rizik vezan uz valutu CHF, kao valutu Ugovora, prebacio na tužiteljicu, pa se nedvojbeno radi o postupanju tuženika i odredbama Ugovora koje su protivne načelu savjesnosti i poštenja i kao takve uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu tužiteljice. Stoga su navedene odredbe čl. 3. i čl. 4. Ugovora u dijelu u kojem se plaćanje kamata i plaćanje mjesečnih anuiteta otplate kredita veže uz tečaj valute CHF (valutna klauzula u CHF), u smislu Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima, ništetne. Tuženik je, kao financijska ustanova i pravna osoba koja se bavi plasiranjem kredita, znao i morao znati sve negativne učinke za tužiteljicu, ugovaranjem dva potpuno neizvjesna elementa (promjenjivu kamatnu stopu jednostranom odlukom i rizičnu valutu CHF) koji elementi isključivo određuju cijenu kredita, ali je usprkos tome ugovorio promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu uslijed čijeg kumulativnog učinka je ukupni trošak kredita na štetu tužiteljice znatno rastao, te je time tuženik sav rizik potpuno prebacio na tužiteljicu, kako ugovornim odredbama tako i instrumentima osiguranja. Ništetnost odredbi Ugovora o kreditima tuženika, kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa prema jednostranoj Odluci tuženika, kao i odredbi kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak (CHF), već je pravomoćno utvrđena presudama VTS RH u postupku po kolektivnoj tužbi Potrošač - Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača protiv banaka, među kojima i ovdje tuženika, a podignutoj radi zaštite kolektivnih interesa potrošača. Pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda RH u Zagrebu, posl. br. PŽ-7129/13 od 13.06.2014.g. potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, posl. br. P-1401/12 od 04.07.2013.g. u toč. 5. izreke u kojoj je utvrđeno da je tuženik Hypo Alpe Adria Bank d.d. (sada ADDIKO Bank), u razdoblju od 10.09.2003 .g. do 31.12.2008.g., povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštena ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja

je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik, kao trgovac s korisnicima kreditnih usluga kao potrošačima (kao što je i tužitelj) nisu pojedinačno pregovarali niti ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time tuženik, u razdoblju od 10. rujna 2003. postupao suprotno odredbama tada važećeg ZZP 03 i to člancima 81., 82., 90., a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg ZZP 07 i to člancima 96. i 97., te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Takav pravni stav je potvrđen i odlukom Vrhovnog suda RH, posl. br. Revt-249/14-2 od 09.04.2015.g.. Nadalje, u istom postupku po kolektivnoj tužbi, pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda RH u Zagrebu, posl.br. PŽ-6632/17 od 14.06.2018. god., potvrđena je presuda TS u Zagrebu P 1401/12, u dijelu pod točkom 5. izreke, te je potvrđeno da je „petotuženik Hypo Alpe Adria Bank d.d. (sada ADDIKO Bank), u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, sklapajući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak. U obrazloženju navedene pravomoćne presude, između ostalog, se navodi da je sud utvrdio da su banke prije i u vrijeme zaključivanja ugovora propustile informirati potrošače o općem riziku vezanom uz svaku valutnu klauzulu, o činjenici da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj uz euro jer Hrvatska narodna banka ne štiti tečaj kune prema švicarskom franku onako kako to čini u odnosu prema euru, o tome da je rast tečaja švicarskog franka u kontekstu skorog uvođenja EURO zone gotovo potpuno izvjestan, što je utvrdio MMF u studiji iz ožujka 1997. te o povećanom riziku koji donosi istovremeno ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, što sve ugovorne odredbe o promjenjivoj valutnoj klauzuli i o promjenjivoj kamatnoj stopi o kojima se nije pojedinačno pregovaralo čini nepoštenim pa samim time i ništetnim.” Zakon o parničnom postupku propisuje postupak u slučaju tužbi radi zaštite kolektivnih interesa i prava na način da je odredbom čl. 502.c propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama pozivati na pravno utvrđenje iz presude kojom će i biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava, a u kojem je slučaju sud vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se fizička ili pravna osoba na njih pozivati. S obzirom na navedeno, tužiteljica se poziva na pravno utvrđenje iz navedene pravomoćne presude kojom je utvrđena ništetnost odredbe kojom je ugovorena promjenjiva kamatna stopa sukladno jednostranoj odluci banke-kreditora i ništetnost odredbi kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak. Stoga su u Ugovoru o kreditu tužiteljice ništetne odredbe čl. 3. u dijelu u kojem se kamata obračunava u CHF, a naplaćuje u kunama po važećem srednjem tečaju za CHF tuženika na dan plaćanja; čl. 4. u dijelu u kojem se kredit otplaćuje mjesečnim ugovorenim anuitetima (371,96 CHF) u kunsjoj protuvrijednosti CHF, obračunatim po srednjem tečaju za CHF tuženika na dan plaćanja, te čl. 6. u cijelosti, a prije svega u dijelu u kojem se kamatna stopa mijenja sukladno Odluci o kamatnim stopama tuženika. Polazeći od pravila da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene protiv tuženog trgovca, tužiteljica ovom tužbom postavlja zahtjev tuženiku za vraćanjem onog što je primio na osnovi ništetnih ugovornih odredbi

kojima je otplatu glavnice kredita, kao i plaćanje kamata vezao uz valutu švicarski franak, te ugovorio jednostrano promjenjivu stopu ugovorene kamate (stjecanije bez osnove). Radi se o restituciji utemeljenoj na odredbama članka 323. i 1111. Zakona o obveznim odnosima, i zahtjevu za vraćanje novčanih iznosa koje je tuženik neosnovano stekao u visini kako je to naznačeno u nastavku tužbe. Tužiteljica je uslijed postupanja tuženika temeljem ranije obrazloženoj ništetoj odredbi čl. 6. Ugovora o promjenjivoj ugovorenoj redovnoj kamatnoj stopi plaćala veći iznos od onoga koji bi plaćala dade kamatna stopa ostala u visini početno ugovorene tj. u visini od 5,25 % godišnje, te je na taj način u razdoblju od rujna 2007. god. do siječnja 2014. god., tužiteljica preplatila, a tuženik neosnovano stekao iznos od 19.865,96 kn, pa je tuženik isti obvezan vratiti tužiteljici zajedno sa zakonskim zateznim kamatama obračunatim na svaki pojedini mjesečni preplaćeni iznos od dospijeća istog do isplate. Istovremeno, s obzirom na ranije obrazloženu ništetnost ugovornih odredbi s valutnom klauzulom u CHF, to je tužiteljica plaćala veći iznos od onoga koji bi plaćala da je plaćala anuitete po tečaju CHF na dan korištenja (isplate) kredita, te je na taj način, u razdoblju od listopada 2008. god. do dana konverzije 30.09.2015. god., tužiteljica preplatila, a tuženik neosnovano stekao iznos od 35.206,01 kn, pa je tuženik isti obvezan vratiti tužitelju zajedno sa zakonskim zateznim kamatama obračunatim na svaki pojedini mjesečni preplaćeni iznos od dospijeća istog do isplate. Dana 8.03.2016.g. tužiteljica i tuženik su sklopili Aneks uz Ugovor o kreditu broj 406-150/2005, temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) - konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR. Međutim, konverzijom tužiteljici nije vraćeno ono što je preplatila, a tuženik stekao bez osnove, primjenom ništetnih odredbi Ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi sukladno odluci tuženika i ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli u CHF. To stoga što ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor ne postaje valjan ni kada uzrok ništetnosti naknadno nestane, osim u izuzetnim uvjetima koje propisuje čl. 326. st. 2. ZOO-a, a koji u predmetnom slučaju nisu ispunjeni. Na navedeno ukazuje i Sud Europske unije je u presudi C-118/17 od 14.03.2019.g. (predmet Zsuzsanna Dunai protiv Erste bank Hungary Zrt) dajući odgovore na pitanja o kreditima s nepoštenim ugovornim odredbama, a primjenjujući Direktivu 93/13/EZ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, utvrdio da se čl. 6. st. 1. Direktive mora tumačiti na način da se ugovorna odredba koja je proglašena nepoštenom ima smatrati, načelno, kao da nikada nije postojala, tako da ne može imati učinak na potrošača sa posljedicom ponovne uspostave prave i činjenične situacije u kojoj se potrošač nalazio da navedena odredba ne postoji. Činjenice da su određene ugovorne odredbe bile proglašene nepoštenima i ništetnima i zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača (par. 41.i 43. Presude). Prema tome, uvažavajući navedene stavove Suda Europske unije, u konkretnom slučaju konvertiranjem kredita nije postignut učinak zaštite tužiteljice kao potrošača jer Dodatkom Ugovora o kreditu nije otklonjena neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana tj. sklapanjem istoga tužiteljici nije priznata niti isplaćena razlika u vidu preplaćenih iznosa na ime kamata i razlike u valutnom tečaju. Što više, konverzijom je tužiteljici utvrđen manjak (a ne preplata), u iznosu od 346,68 EUR, za koji iznos joj je povećana rata kredita konvertiranog u valutu EUR. Slijedom svega navedenog, tuženik je dužan tužiteljici vratiti-isplatiti iznose koje je tuženik neosnovano stekao primjenom ništetnih odredbi Ugovora o promjeni kamatne stope jednostranom odlukom tuženika i ništetnih odredbi Ugovora kojima se otplata kredita (glavnica i kamate) veže uz valutu švicarski franak (valutna klauzula u CHF), a koje odredbe

Ugovora su naznačene u tužbi. Radi se o neosnovano stečenom iznosu od ukupno 55.071,97 kn, od kojeg na ime preplaćene kamate iznos od 19.865,96 kn, a na ime preplaćenih anuiteta vezanih uz promjene tečaja CHF iznos od 35.206,01 kn, sve sa zakonskim zateznim kamatama od dospijeca pojedinog mjesečnog preplaćenog iznosa do isplate. Slijedom navedenog, predložila je da Sud udovolji njenom tužbenom zahtjevu.

2. U svom odgovoru na tužbu tuženik Addiko Bank d.d. ističe kako nisu ispunjene pravne pretpostavke za primjenu članka 186.b stavka 3. Zakona o parničnom postupku u ovom konkretnom slučaju. U prvom redu, tuženik ističe kako tužitelj raspolaže (ili bi barem trebao raspolagati) svim podacima potrebnim za postavljanje određenog tužbenog zahtjeva. Sva dokumentacija iz kojih su razvidni svi potrebni podaci bili su već dostavljeni tužitelju za vrijeme trajanja kreditnog odnosa, uključujući i obavijesti o promjenama kamatne stope i otplatne planove nakon svake izvršene promjene. Isto tako, tužitelj je taj koji je vršio uplate po Osnovnom ugovoru pa bi tužitelj trebao znati koliko je i kada plaćao na ime mjesečnih anuiteta. Tuženik tvrdi da tužitelj nema pravni interes za podnošenje kondemnatorne tužbe. Navedeno iz razloga što je tužitelj provedbom konverzije sukladno ZID ZPK u potpunosti već ostvario pravnu zaštitu koju traži u ovom postupku, a to predstavlja negativnu procesnu pretpostavku za vođenje ove parnice. U prvom redu, tuženik osporava da bi odredbe Osnovnog ugovora koje se odnose na kamatnu stopu i vezanje glavnice uz valutu švicarskog franka uopće bile ništetne (o tome ne postoji niti jedan dokaz u spisu, o čemu će biti više riječi u nastavku). Međutim, bez obzira na navedeno odnosno bez potrebe raspravljanja i odlučivanja o tome jesu li ili nisu ništetne navedene odredbe Osnovnog ugovora, tuženik ističe kako je pitanje vraćanja iznosa koje traži tužitelj konačno i sporazumno riješeno temeljem Aneksa sklopljenim među strankama ovog spora sukladno ZID ZPK. Prema tome, nedvojbeno je kako ZID ZPK predstavlja konačno i trajno rješenje problematike kredita denominiranih u CHF i denominiranih u kunama s valutnom klauzulom u CHF. U trenutku provedbe konverzije je preplata utvrđena člankom 2. Aneksa iznosila 0,00 kn (čak štoviše, u konkretnom slučaju utvrđen je manjak) iz čega jasno proizlazi kako tužitelj niti u trenutku provedbe konverzije nije imao nikakvu tražbinu prema tuženiku, odnosno kako nije postojala preplata po Osnovnom ugovoru. Podredno, tuženik ističe prigovor zastare utuženih tražbina. Sukladno članku 226. stavku 2. u vezi sa stavkom 1. Zakona o obveznim odnosima tražbine povremenih davanja za anuitete kojima se u jednakim unaprijed određenim povremenim iznosima otplaćuju glavnica i kamate (kao što je to bio slučaj kod anuiteta koje je tužitelj otplaćivao prema Osnovnom ugovoru) zastarijevaju za 3 godine od dospelosti svakoga pojedinog davanja. Upravo temeljem ove zakonske odredbe u trenutku podnošenja tužbe već je nastupila zastara svih navodnih tražbina tužitelja obzirom da je proteklo više od 3 godine od dospelosti svih anuiteta po Osnovnom ugovoru. Naime, Osnovni ugovor sklopljen je dana 06.12.2005. godine, a Aneks temeljem kojeg je, između ostalog, promijenjena visina anuiteta sklopljen je dana 08.03.2016. godine. Ukoliko, pak, tužitelj smatra da mu pripada pravo zahtijevati od tuženika plaćanje utuženih iznosa temeljem instituta stjecanja bez osnove, tuženik ističe kako je i u tom slučaju prigovor zastare u potpunosti osnovan. Naime, obzirom da za tražbine po osnovi stjecanja bez osnove nije propisan nikakav poseban zastarni rok, iste zastarijevaju u općem zastarnom roku od 5 godina. Slijedom toga, a budući da je od dana sklapanja Osnovnog ugovora - koji sadrži po tužitelju ništetne klauzule na kojima tužitelj temelji svoj zahtjev za plaćanje - proteklo više od 5 godina, jasno je kako je tužiteljevo navodno potraživanje u cijelosti zastarjelo. Tuženik ističe kako

tužitelj nakon izvršene konverzije kredita nema pravo zahtijevati od tuženika vraćanje bilo kakvih iznosa koje je tužitelj platio po Osnovnom ugovoru, i to iz razloga koje tuženik navodi u nastavku. Iz sklopljenog Aneksa je razvidno kako je tužitelj prihvatio tuženikov prijedlog konverzije Osnovnog ugovora. Time je Osnovni ugovor s valutnom klauzulom u CHF u cijelosti promijenjen u ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR na način kao daje u svim aspektima (kako u pogledu glavnice, tako i u pogledu ugovornih kamata) i bio sklopljen u EUR od samog početka. Prema tome, prvotni CHF ugovor o kreditu je nakon konverzije u eurski kredit jednostavno prestao postojati obzirom da konverzija ima pravni učinak *ex tunc*. Takav pravni učinak konverzije proizlazi iz samog ZID ZPK obzirom da je provedbom konverzije korisnik kredita doveden u položaj u kojem bi bio da je umjesto kredita u CHF sklopio odgovarajući kredit u EUR. Kao što je naprijed detaljno objašnjeno, kamate i glavnica po CHF kreditu preračunate su u kamate i glavnice u EUR po tečaju koji je banka primjenjivala na dan uplate kredita iste vrste i trajanja u EUR, a ukupno (do trenutka provedbe konverzije) uplaćene svote koje su veće od ukupne svote anuiteta u EUR čine preplatu koja se koristi za namirenje budućih obroka sve dok se preplata potpuno ne iskoristi. Dakle, prvotni Osnovni ugovor u cijelosti je zamijenjen novim ugovorom (Aneksom) kojim je utvrđen novi opseg i sadržajno drugačija obveza primatelja kredita, čime je Osnovni ugovor prestao postojati (obveznopравни dužničko-vjerovnički odnos između stranaka nakon provedbe konverzije postoji isključivo temeljem Aneksa, a ne više po osnovi Osnovnog ugovora). Obzirom da više ne postoje sporne odredbe o valutnoj klauzuli i kamatnoj stopi, iste se ne mogu više utvrditi ništetnima niti se na temelju istih može više tražiti plaćanje po osnovi stjecanja bez osnove. Naime, jedna od osnovnih pravnih pretpostavki za nastanak obveze vraćanja temeljem stjecanja bez osnove jest da prijelaz dijela imovine neke osobe u imovinu druge osobe nema nikakvu pravnu osnovu (članak 1111. Zakona o obveznim odnosima). Međutim, navedeni kriterij nije ispunjen u ovom konkretnom slučaju imajući u vidu činjenicu kako su stranke sklapanjem Aneksa stvorile valjanu pravnu osnovu na temelju koje je tuženik ovlašten zadržati sva plaćanja koja je tužitelj izvršio temeljem Osnovnog ugovora odnosno u njemu sadržanih spornih odredaba o kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. S tim u vezi, tuženik smatra bitnim iznova naglasiti kako je temeljem provedene konverzije izvršena ne samo promjena valute CHF ugovora o kreditu već i promjena kamatne stope te kako ona obuhvaća sve uplaćene svote anuiteta s naslova CHF ugovora o kreditu. Zaključenjem Aneksa tužitelj i tuženik su u potpunosti „izašli” iz ranijeg ugovornog odnosa odnosno prijašnji Osnovni ugovor s valutnom klauzulom u CHF prestao je postojati. Tuženik izričito osporava tvrdnje iz tužbe da bi odredbe Osnovnog ugovora o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi uopće bile ništetne. Tuženik ističe kako su predmetne odredbe valjane, slijedom čega tužitelj nema i ne može imati nikakve tražbine prema tuženiku po ovoj osnovi. U prvom redu, tuženik naglašava kako tužitelj ničime nije dokazao da bi sporne odredbe osnovnog ugovora bile ništetne. Međutim, tužitelj nema pravo pozivati se na utvrđenja iz spomenutih presuda donesenih u okviru Kolektivnog spora, i to iz više razloga: a) nije postojala mogućnost ostvarenja kolektivne zaštite potrošača prema potrošačkim propisima koji su bili na snazi u trenutku sklapanja Osnovnog ugovora; b) temeljna pretpostavka za usvajanje tužbenog zahtjeva jest prethodno prejudicijelno utvrđenje suda da su sporne odredbe Osnovnog ugovora ništetne (tuženik kaže prejudicijelno obzirom da se tužbenim zahtjevom ne traži utvrđenje ništetnosti slijedom čega se o navedenoj problematici ne može odlučivati meritorno kao o glavnom pitanju), a tužitelju nedostaje pravni interes da sud donese takovo utvrđenje; c) među strankama ovog spora više ne postoji pravni odnos koji bi bio obuhvaćen presudama donesenim u okviru Kolektivnog spora; d)

pravomoćnost prvostupanjske presude donesene u Kolektivnom sporu ne odnosi se na Osnovni ugovor. U trenutku sklapanja Osnovnog ugovora na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine 96/03, u daljnjem tekstu: „ZZP'03“). Odredba članka 131. Zakona o zaštiti potrošača iz 2007. godine (Narodne novine 79/07, 125/07) koja regulira institut kolektivne zaštite potrošača stupila je na snagu tek dana 16.07.2009. godine, i to temeljem članka 81. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju, a kojom je ukinuta odgoda primjene članka 131. ZZP'07 do dana pristupa Republike Hrvatske u punopravno članstvo Europske unije. S druge strane, članak 502.a Zakona o parničnom postupku kojim je uvedena mogućnost podnošenja tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava stupio je na snagu tek dana 01.07.2013. godine. Iz navedenog je razvidno kako u trenutku sklapanja Osnovnog ugovora nije uopće postojala mogućnost kolektivne zaštite potrošača, pa se tužitelj u ovom konkretnom slučaju nema pravo pozivati na utvrđenja iz presuda donesenih u okviru kolektivnog spora. Navedeno pravo omogućeno je potrošačima tek temeljem pravnih propisa koji su stupili na snagu nakon sklapanja Osnovnog ugovora, a koji propisi se ne primjenjuju retroaktivno. Iz navedenog slijedi zaključak kako utvrđenja iz spomenutih presuda ne mogu imati nikakve pravne učinke na pravnu situaciju tužitelja. Međutim, obzirom da sporne odredbe na čijoj ništetnosti tužitelj temelji svoju tužbu više ne postoje, tužitelj nema pravni interes tražiti od suda utvrđenje ništetnosti tih odredaba koje više ne proizvode nikakve pravne učinke i temeljem kojih ne postoji obveznopravni odnos između stranaka. Obzirom na smisao, cilj, svrhu, narav i pravne učinke konverzije prema ZID ZPK ima se smatrati ne samo kako sporne odredbe Osnovnog ugovora više ne postoje nego i da nikada nisu postojale. Kao što je naprijed već detaljno objašnjeno, temeljem izvršene konverzije prestala su postojati prava i obveze, a time i obveznopravni odnos, između stranaka temeljem spornih odredaba Osnovnog ugovora. Nakon sklapanja Aneksa obveznopravni odnos između stranaka nadalje postoji isključivo temeljem Aneksa. S tim u vezi, tuženik ističe kako se, s jedne strane, pravomoćne presude donesene u okviru Kolektivnog spora odnose isključivo na ugovore o kreditu s valutnom klauzulom u CHF. S druge strane, među strankama nije sporno kako je temeljem Aneksa ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u CHF u cijelosti promijenjen u ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR. Iz toga proizlazi jasan zaključak kako navedene presude nemaju nikakav učinak na Aneks koji predstavlja novi (konvertirani) ugovor u kojem vrijednost obveze u kunama nije vezana uz CHF nego uz EUR. Prema tome, ugovorne strane koje su sporazumno konvertirale svoj pravni odnos na način daje nastao novi pravni odnos, a onaj stari je prestao postojati, nemaju pravo pozivati se na utvrđenja iz presuda donesenih u Kolektivnom sporu koje se odnose isključivo na stari (sada više nepostojeći) pravni odnos niti bi mogle bilo što potraživati jedna od druge temeljem starog CHF pravnog odnosa. Iz sadržaja članka 502.a, 502.b i 502.c Zakona o parničnom postupku razvidno je kako se temeljem instituta tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava (tzv. kolektivne tužbe) osigurava apstraktna zaštita svih onih čiji su interesi djelatnošću određenih fizičkih i pravnih osoba povrijeđeni. Kolektivnom tužbom štite se interesi i prava građana na apstraktan način, s prvenstvenim ciljem sprječavanja nezakonitih djelovanja fizičkih i pravnih osoba koje obavljanjem svoje djelatnosti teže vrijeđaju ili ozbiljno ugrožavaju interese neodređenog broja osoba. U tom smislu tuženik osobito upućuje na članak 502.c Zakona o parničnom postupku koji predviđa mogućnost pokretanja posebnih parnica za naknadu štete od strane fizičkih i pravnih osoba čiji su interesi bili štice. Iz navedenog jasno proizlaze sljedeći zaključci: da podnositelj kolektivne tužbe ne djeluje u svojstvu zastupnika ili opunomoćenika pojedinačnih potrošača odnosno u parnici povodom kolektivne tužbe ne ostvaruje tražbinu u ime sudionika konkretnog

pravnog odnosa (u ovom slučaju tužitelja kao korisnika kredita); da kolektivna tužba i odluka donesena u parnici pokrenutoj takovom tužbom ne može u pravnom smislu nadomjestiti tužbu potrošača-vjerovnika iz konkretnog pravnog odnosa. Ugovaranjem valutne klauzule u ovom konkretnom slučaju tužitelj i tuženik su dobrovoljno, prema procjeni vlastitih interesa pristali na rizik promjenjivosti tečaja, Navedeno je razvidno iz činjenice kako su se u ponudi tuženika istovremeno nudili krediti s valutnom klauzulom u različitim valutama, koji su isto tako sadržavali različite uvjete. Tužitelj je imao pravo izbora između više različitih kreditnih proizvoda tuženika, detaljno je analizirao sve opcije i u konačnici podnio zahtjev za odobrenje kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF. Tužitelj nije bio ni na koji način prisiljen sklopiti ugovor o kreditu s takovom valutnom klauzulom. Tuženik ističe kako članak 84. ZZP'03 izričito propisuje da „nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive” (tzv. test poštenosti). Prema tome, ukoliko su ispunjeni uvjeti iz članka 84. ZZP'03 sporne ugovorne odredbe ne mogu se utvrditi nepoštenima, a time niti ništetnima, sukladno ZZP'03. Stoga valja, prije razmatranja jesu li ispunjeni uvjeti iz članka 81. ZZP'03 za proglašavanje spornih odredaba nepoštenima, u prvom redu ocijeniti može li uopće doći do primjene spomenutog članka obzirom na zakonom propisanu zabranu provođenja testa poštenosti. Iz sadržaja odredbe članka 84. ZZP'03 razvidno je kako sljedeći uvjeti moraju biti kumulativno ispunjeni kako bi nastupila zabrana provođenja testa poštenosti u odnosu na sporne odredbe Osnovnog ugovora: mora biti riječ o odredbama o predmetu ili cijeni ugovora i mora biti riječ o odredbama koje su: jasne, lako razumljive i uočljive. Tuženik ističe kako su u ovom konkretnom slučaju ispunjeni svi naprijed navedeni. 48. Među strankama ne bi trebalo biti sporno kako valutna klauzula predstavlja odredbu o predmetu Osnovnog ugovora. Navedeno iz razloga što su valutna klauzula i odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi tijekom postupka u povodu kolektivne tužbe procjenjivane upravo s aspekta predmeta i cijene ugovora. Upravo provođenje testa poštenosti od strane sudova u Kolektivnom sporu ukazuje na činjenicu da su i valutna klauzula i promjenjiva kamatna stopa predmet i cijena ugovora o kreditu, jer da tome nije tako, sudovi koji su odlučivali u Kolektivnom sporu ne bi primjenjivali ovaj test. U prvom redu, tuženik naglašava činjenicu kako je Osnovni ugovor sastavljen u obliku solemnizirane privatne isprave. Navedeno znači kako je tužitelj od strane samog javnog bilježnika bio upoznat sa svim detaljima ovog pravnog posla i pravnim posljedicama koje iz istog proizlaze. Naime, sukladno članku 59. stavku 2. u vezi s člankom 57. Zakona o javnom bilježništvu, prilikom solemnizacije pravnog posla javni bilježnik mora strankama objasniti smisao i posljedice posla i uvjeriti se o njihovoj pravoj i ozbiljnoj volji. U postupku solemnizacije javni bilježnik čita sam ugovor na glas u prisutnosti ugovaratelja i mora upozoriti ugovaratelja ako ugovor sadrži nejasne ili dvosmislene odredbe. Tuženik je mišljenja kako sud ne bi smio zanemariti i olako prijeći preko ovako važne odredbe. Riječ je o jednoj od krucijalnih uloga i funkcija javnih bilježnika i pravnog instituta solemnizacije. Ratio solemnizacije je da služi kao dodatni zaštitni mehanizam strankama da se uvjere žele li sklopiti neki pravni posao te snositi rizike koji iz istog proizlaze. Javni bilježnik ne bi solemnizirao Osnovni ugovor da se nije prethodno uvjerio razumije li tužitelj značenje i posljedice sklapanja navedenog ugovora. Radi dokazivanja navedenih okolnosti tuženik predlaže provesti dokaz saslušanjem javnog bilježnika Ivana Markovića sa sjedištem ureda u Sisku, S. i A. Radića I. Nadalje, zaposlenik tuženika je prilikom sklapanja Osnovnog ugovora detaljno upoznao tužitelja s ovim kreditnim proizvodom, istom objasnio što zapravo znači valutna klauzula odnosno koji je njezin cilj i svrha, kao i ekonomske posljedice eventualnog porasta vrijednosti CHF na njegove kreditne obveze odnosno rizike koji

mogu proizaći iz činjenice ugovaranja kredita u CHF. Isto tako, tuženik smatra bitnim iznova napomenuti kako je prosječnom hrvatskom potrošaču (a time zasigurno i tužitelju) vrlo teško predbaciti da ne razumije mehanizam funkcioniranja valutne klauzule. Ne samo da je tuženik putem svog kreditnog referenta unaprijed odnosno prije sklapanja Osnovnog ugovora detaljno upoznao tužitelja s potencijalnim rizicima promjene tečaja već je u odnosu na potencijalne korisnike kredita općenito provodio i sustavno informiranje i educiranje istih o rizicima valutne klauzule vezane uz CHF. Iz svega naprijed navedenog jasno proizlazi kako je prosječan hrvatski potrošač itekako bio vrlo dobro upoznat s mehanizmom funkcioniranja valutne klauzule i svim prednostima/nedostacima ugovaranja iste. Navedeno znači da su odredbe Osnovnog ugovora u kojima je sadržana valutna klauzula uočljive, jasne i tužitelju zasigurno sasvim razumljive. Tužitelj je bio svjestan rizika ugovaranja valutne klauzule u CHF te je unatoč navedenom procjenom vlastitih interesa i slobodnom voljom pristupio zaključenju Osnovnog ugovora. Iz navedenog razloga predmetna odredba nije uopće podložna testu poštenosti te se sukladno članku 84. ZZP'03 ista ne može utvrditi nepoštenom. Podredno gore navedenim argumentima, tuženik naglašava kako odredbe Osnovnog ugovora koje sadrže valutnu klauzulu nisu nepoštene. Pojam nepoštene ugovorne odredbe propisan je u članku 81. ZZP'03.; Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača." Iz sadržaja predmetne odredbe proizlazi kako se moraju kumulativno ispuniti sljedeći uvjeti da bi se neka ugovorna odredba mogla smatrati nepoštenom: mora biti riječ o odredbi o kojoj se nije pojedinačno raspravljalo; mora biti riječ o odredbi koja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača; da je postupanje trgovca bilo suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Tuženik ističe kako u ovom konkretnom slučaju nije ispunjen niti jedan od naprijed navedenih uvjeta. Kao što je već naprijed utvrđeno, tužitelj je imao pravo izbora između više kreditnih proizvoda tuženika. Tužitelj nije nužno morao uzeti kredit vezan uz valutu CHF obzirom da je imao mogućnost uzeti kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u drugim valutama (EUR, USD) ili pak kredit u valuti HRK bez ikakve valutne klauzule. Tužitelj je pritom detaljno razmotrio sve mogućnosti i u konačnici se sam odlučio na kredit vezan uz valutu CHF. Dakle, sam tužitelj je za sebe ocijenio kako mu je prihvatljiv upravo kreditni proizvod s valutnom klauzulom u CHF. Prema tome, prava volja i namjera tužitelja bila je sklopiti upravo Osnovni ugovor s valutnom klauzulom u CHF. Između stranaka se pregovaralo koji točno kreditni proizvod uzeti, tužitelj je sve prijedloge razmotrio, informirao se o svim aspektima kreditnog odnosa te s potpunim razumijevanjem obavio izbor između različitih kreditnih proizvoda iz asortimana ponude tuženika odlučivši se u konačnici sklopiti upravo Osnovni ugovor. Dakle, tužitelj je taj koji je sam tražio upravo takav kredit predmet kojega je obveza povrata glavnice izražena u valuti CHF. Zaključno i podredno gore navedenim argumentima, tuženik ističe kako se u ovom postupku ne može valjano utvrditi nepoštenost valutne klauzule u Osnovnom ugovoru također i iz sljedećeg dodatnog razloga. Članak 83. ZZP'03 točno propisuje koje okolnosti se uzimaju u obzir prilikom ocjene nepoštenosti neke odredbe u potrošačkim ugovorima, upućujući između ostalog i na „sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora”. Takvo vezivanje ocjene valjanosti klauzule ugovora za vrijeme njegovog zaključenja znači da će klauzula biti nepoštena samo ukoliko su okolnosti u vrijeme zaključenja ugovora takve da klauzula stvara očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama ugovornih strana. Dakle, ukoliko su se okolnosti promijenile nakon zaključenja ugovora i tek se u takvim izmijenjenim okolnostima klauzula pokaže kao nepravedna ili nepovoljna (pa i

nepoštena) za drugu stranu, zbog ovakvog izričitog zakonskog vezanja za trenutak zaključenja ugovora ne bi je bilo pravno moguće proglasiti nepoštenom. Budući da su u konkretnom slučaju okolnosti koje su uzrokovale povećane obveze tužitelja (aprecijacija tečaja CHF) nastupile nakon zaključenja Osnovnog ugovora, jasno je kako ne postoji valjana pravna osnova temeljem koje bi se odredbe Osnovnog ugovora koje sadrže valutnu klauzulu mogle proglasiti nepoštenima. Među strankama ne bi trebalo biti sporno da tuženik prije i u trenutku sklapanja Osnovnog ugovora nije mogao predvidjeti kretanja tečaja HRK prema CHF. To naprosto nije moguće. Nitko, pa tako niti tuženik, nije mogao niti može predvidjeti buduće intervalutarne promjene, neovisno o tome o kojoj je valuti riječ. Naime, da je takva kretanja moguće predvidjeti ne bi bilo potrebe za ugovaranjem valutnih klauzula, izgubile bi svaki cilj i smisao. Tuženik ističe kako niti u odnosu na odredbu Osnovnog ugovora o promjenjivosti kamatne stope (članak 6.) također nisu ispunjeni uvjeti za provođenje testa poštenosti iz članka 84. ZZP'03 niti uvjeti iz članka 81. ZZP'03 da bi se navedena odredba mogla utvrditi nepoštenom. Tuženik u prvom redu ističe kako odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi nije ništetna naprosto iz razloga što ista nije zabranjena odnosno nije protivna niti jednom prisilnom pravnom propisu. O ništetnosti bi se moglo govoriti samo u slučaju da je visina kamate premašila najvišu dopuštenu stopu propisanu u članku 26. ZOO, a što ovdje nije slučaj. Prema tome, pitanje primjene promjenjivih kamatnih stopa s pravnog stajališta ne može biti dovedeno u pitanje, sve dok je visina ugovorene kamate unutar granica predviđenih zakonom. Kao drugo, obzirom da se radi o odredbi koja je sasvim uočljiva, jasna i razumljiva ne može se uopće ocjenjivati njezina poštenost, i to sukladno članku 84. ZZP'03. Naime, odredba članka 6. Osnovnog ugovora je: uočljiva iz razloga što je jasno vidljiva odnosno istaknuta u samom Osnovnom ugovoru te se po veličini fonta ni po čemu ne razlikuje od ostalih odredaba, dakle sasvim je uočljiva; jasna - iz razloga što je jezično i gramatički ispravno sastavljena, ne postoje nikakve dvojbe po pitanju sadržaja odredbe odnosno o tome što su stranke ugovorile temeljem ove odredbe; razumljiva - iz razloga što ne sadrži nikakve pojmove koje bi bile dvojbene po svom značenju. Po prirodi stvari, graničilo bi s vrijeđanjem tvrdnja da tužitelj ne razumije što znači riječ „promjenjiva” odnosno da to znači suprotno od riječi „fiksna”. Dakle, jasno je kako je predmetna odredba tužitelju bila sasvim razumljiva. Podredno tome, tuženik tvrdi kako predmetna odredba Osnovnog ugovora nije nepoštena obzirom daje riječ o odredbi: o kojoj se pojedinačno raspravljalo tužitelj je mogao birati između više kredita s fiksnom i promjenjivom kamatnom stopom. Tužitelj je razmotrio sve prednosti i nedostatke jedne i druge opcije i u konačnici odlučio sklopiti Osnovni ugovor koji sadrži odredbu o promjenjivoj kamatnoj stopi koja ne uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača suprotno načelu savjesnosti i poštenja odredba sama po sebi ne uzrokuje nikakvu neravnotežu u pravnom odnosu između stranaka (a što se može utvrditi kada se razmotri kretanje kamatnih stopa tijekom cijelog razdoblja otplate) i nije ugovorena suprotno načelu savjesnosti i poštenja obzirom da tuženik nije samovoljno mijenjao kamatne stope jer su svi parametri koji utječu na promjenu kamatne stope izvan sfere utjecaja tuženika. Do stupanja na snagu Zakona o kreditnim institucijama (odnosno do dana 1. siječnja 2009. godine) tuženik je mijenjao kamatnu stopu sukladno Zakonu o bankama. Prilikom promjene kamatnih stopa tuženik se rukovodio tržišnim uvjetima i objektivnim kriterij ima prema kojima se određuje visina ugovornih kamata. Prema tome, i prije donošenja ZID ZPK tuženik je mijenjao visinu kamate isključivo prema tržišnim parametrima, a ne arbitrarno kako to neosnovano i paušalno pokušava argumentirati tužitelj. Pri donošenju meritorne odluke u ovom sporu ne može se zanemariti nepobitna činjenica kako je tužitelj temeljem Osnovnog ugovora pristao na

promjenjivu kamatnu stopu koja može biti viša ili niža od početno ugovorene. Tako su danas, na primjer, kamatne stope za istovrsne kredite daleko niže od onih ugovaranih u razdoblju od 2004. do 2008. godine pa bi sam tužitelj bio oštećen ako bi sud prihvatio njegovu tezu o fiksiranju kamatne stope. Predložio je odbiti tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti.

3. Tijekom dokaznog postupka izvršen je uvid u ugovor o kreditu (str. 12-20 spisa), otplatni plan (str. 21-28 spisa), popis uplata (str. 29-31 spisa), zahtjev (str. 32, 34 spisa), odgovor (str. 33 spisa), aneks uz ugovor o kreditu (str. 35-40 spisa), kreditni kalkulator (str. 416-422 spisa), nalaz i mišljenje stalne sudske vještakinje Ksenije Vrebac (str. 472-483 spisa), kamatne stope banaka (str. 551-554 spisa), saslušana je tužiteljica Silva Musulin (str. 557 spisa) i svjedok Rosana Lukačić (str. 564 spisa).

4. Tužiteljica Silva Musulin u svom je iskazu navela kako su suprug i ona odlučili renovirati kuću jer nisu imali gdje živjeti. Došlo su u Hypo banku koja je tada bila, sada Addiko banka, da se raspitaju o stambenom kreditu. Odmah su im ponudili kredit u CHF te rekli da je to najpovoljniji i najpouzdaniji kredit. Tražili su ju da dostavi dokumentaciju radi utvrđivanja kreditne sposobnosti. Kada je donijela tu dokumentaciju rekli su joj da, s obzirom na njena primanja, mora imati sudužnika i jamca. Nakon toga, odobrili su joj kredit i pozvali na potpis ugovora o kreditu. Kada su došli, službenica joj je dala već sastavljen ugovor o kreditu kako bi ga potpisali ona, sudužnik i jamci. Službenica banke je samo hvalila uvjete tog kredita. Pitala je za drugi kredit, ali joj je rekla da ima uvjete samo za takav kredit. Nakon što je pročitala sve odredbe ugovora, svi su isti potpisali i potpise ovjerali kod javnog bilježnika. Nakon što su joj predložili sastavljeni ugovor o kreditu nije bilo nikakvih razgovora oko odredaba tog ugovora, nisu joj pojasnili pojedine odredbe, a rečeno joj je da ima uvjete samo za takvu vrstu kredita. U početku joj je rata kredita iznosila oko 1.050,00 kuna da bi s vremenom narasla i do 2.200,00 kuna mjesečno. Kada se to događalo, interesirala se u banci o tome ali joj je rečeno kako se to događa trenutno, da će se stabilizirati i nisu joj ponudili nikakvo rješenje tog problema. 2016. godine je sklopila dodatak ugovoru o kreditu zbog straha od daljnjeg divljanja tečaja CHF. Nakon sklapanja dodatka ugovoru o kreditu isti nije bio nikakav povoljan ugovor, rata je isto bila velika, ali je to sklopila zbog straha kako bi zaustavila rast anuiteta. U vrijeme sklapanja spornog ugovora o kreditu, nije bila vlasnica obrta niti trgovačkog društva, a u kući radi koje je sporni ugovor i sklopljen živi i danas. Javni bilježnik nije ju upoznao s pojedinim odredbama ugovora o kreditu. Poznato joj je što znači institut tečaja, a sklopljeni ugovor o kreditu joj je bio prvi takav sklopljen ugovor. Nitko ju nije upozorio da će joj rata kredita biti veća s obzirom na rast tečaja i kamatne stope, samo su hvalili uvjete ovog kredita. Zna razliku između fiksne i promjenjive kamatne stope. Ni u jednom trenutku nije u banci tražila promjenu odredbe ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi. Niti u jednom trenutku u banci joj nisu pojasnili na temelju kojih parametara će se mijenjati kamatna stopa iz ugovora o kreditu. Ukoliko bi odbila potpisati pripremljeni ugovor o kreditu, kredit od banke ne bi dobila.

5. Svjedok Rosana Lukačić u svom je iskazu navela kako se ne sjeća utuženog ugovora o kreditu dok se tužiteljice kao stranke sjeća. U vrijeme sklapanja ugovora o kreditu tužiteljice i Hypo Alpe Adria Bank d.d. ista banka nudila je korisnicima i sklapanje ugovora o stambenom kreditu u valuti euro. Korisnicima kredita prilikom sklapanja ugovora bilo je objašnjeno da anuitete kredita uplaćuju u kunskoj protuvrijednosti, a također je korisnicima objašnjeno da će visina anuiteta svakog

mjeseca ovisiti o tečaju valute u kojoj je sklopljen, misli da je u ugovoru bilo i navedeno da će se naplaćivati u vrijeme dospeljeća svakog pojedinog anuiteta u visini tečaja istog. Ništa posebno o valuti CHF oni strankama nisu objašnjavali. Komitentima nisu objašnjavali nikakve parametre o kojima ovisi promjena kamatne stope po ugovoru o kreditu, a koje parametre nisu dobili, promjena kamatne stope ovisila je o odluci banke.

6. Podneskom od 4. ožujka 2026. tužiteljica je, nakon provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja, precizirala tužbeni zahtjev na način kako je to navedeno u izreci presude.

7. Temeljem svih izvedenih dokaza te na temelju rezultata cijelog postupka zaključak je Suda da je tužbeni zahtjev tužiteljice djelomično osnovan.

8. Uvidom u ugovor o kreditu broj 406-150/2005 od dana 6. prosinca 2005. utvrđeno je da je Banka odobrila stambeni kredit korisniku kredita u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 55.200,00 CHF prema srednjem tečaju za devize Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. važećem na dan korištenja kredita u svrhu kupovine stana (čl. 2. Ugovora), zatim, da rok otplate kredita iznosi 20 godina od stavljanja kredita u otplatu, otplaćuje se u 240 mjesečnih anuiteta u kunsjoj protuvrijednosti 371,96 CHF obračunatih po srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. na dan plaćanja (čl. 4. Ugovora), da je ugovorena kamata od 5,25 % dekurzivno godišnje (čl. 3. Ugovora) koja je promjenjiva sukladno Odluci o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. (čl. 6. Ugovora).

9. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske br. PŽ-7129/13 od 13. 6. 2014. i rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Rev 249/14-2 od 9. 4. 2015., između ostalog, potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/12 od 4. 7. 2013. kojom je utvrđeno da je tuženik Addiko Bank d.d. (ranije Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.) u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što u potrošačkim ugovorima o kreditima koristi nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna.

10. Nadalje, presudom i rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Rev 2221/2018-11 od 3. 9. 2019. potvrđena je presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske br. PŽ-6632/2017-10 od 14. 6. 2018., u dijelu u kojem je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/12 od 4. 7. 2013. kojom je utvrđeno da je tuženik Addiko Bank d.d. (ranije Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.) u razdoblju od 1. 6. 2004. do 31. 12. 2008., povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, sklapanjem ugovora o kreditima koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe tako da je u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditu ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke temeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vezi sklapanja tih ugovora o kreditu što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka, čime je tuženik postupio suprotno odredbama čl. 81., 82. i čl. 90. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03) u razdoblju do 6. 8. 2007., a od 7. 8. 2007. do

31. 12. 2008. suprotno odredbama čl. 96. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09).

11. Kolektivni interes potrošača (sadašnjih i budućih), prema navedenim presudama, temelji se na tome da određeni trgovci u svojim standardnim ugovorima ne koriste određene odredbe koje su nepoštene po kriterijima iz Zakona o zaštiti potrošača i da njihova poslovna praksa ne bude po kriterijima iz Zakona o zaštiti potrošača nepoštena.

12. Nadalje, navedena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/12 od 4. 7. 2013. odnosno presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske br. PŽ-6632/2017-10 od 14. 6. 2018., temeljem odredbe čl. 502.c ZPP obvezuju ovaj sud, jer se u ovom predmetu radi o individualnom sporu kojeg je pojedinačni potrošač, ovdje tužitelj, pokrenuo protiv ovdje tuženika radi stjecanja bez osnove iznosa kojeg je tuženik na temelju ništetnih odredaba čl. 3. i čl. 6. spornog ugovora o kreditu, u dijelu kojem je redovna kamata promjenjiva sukladno Odluci o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. i u dijelu kojem se anuiteti vežu uz valutu švicarski franak, dakle, upravo radi zaštite svog pojedinačnog interesa povrijeđenog postupanjem prednika tuženika protivno propisima o zaštiti potrošača, na štetu ovdje tužiteljice, a u odnosu na koju povredu propisa o zaštiti potrošača je odnesena osuđujuća presuda iz postupka zaštite kolektivnih interesa.

13. Utoliko što je presudom Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/12 od 4. 7. 2013. odnosno presudama Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske br. PŽ-7129/13 od 13. 6. 2014. i br. PŽ-6632/2017-10 od 14. 6. 2018. pružena apstraktna pravna zaštita kolektivnih interesa i prava svih potencijalnih potrošača i koja pravna zaštita nema kompenzacijski karakter, a ne i zaštita svakog potencijalnog potrošača, to tužiteljica u ovom sporu ima pravo zahtijevati i isplatu iznosa preko ugovorene kamatne stope od 5,25 % godišnje te iznosa anuiteta plaćenog preko iznosa po tečaju švicarskog franka na dan isplate kredita.

14. U odnosu na odredbu čl. 6. Ugovora o kreditu od 6.12.2005., broj ugovora 406-150/2005, u dijelu u kojem je ugovoreno da se kamatna stopa mijenja sukladno Odluci o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., da korisnik kredita svojim potpisom na ovom ugovoru u cijelosti prihvaća odredbe Općih poslovnih uvjeta Banke kao i odredbe i tarife Odluke o naknadama Banke, sa svim izmjenama i dopunama istih koje budu donesene za vrijeme postojanja tražbine Banke prema ovom ugovoru, za zaključiti je da se radi o neodređenoj ugovornoj odredbi jer je na temelju iste tužiteljica jedino znala kolika je visina kamatne stope na dan sklapanja ugovora o kreditu, dok, po mišljenju ovog suda, nije mogla ocijeniti zašto, kako i u kojem smjeru će se tijekom budućeg kreditnog razdoblja kamatna stopa kretati, zbog čega je stav ovog suda da buduća kamatna stopa ugovorena kao promjenljiva nije bila određena, a niti određiva (čl. 269. st. 2. i čl. 272. Zakona o obveznim odnosima, Narodne novine br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, dalje: ZOO), a ujedno je po svom sadržaju, prosječnom potrošaču, objektivno takva ugovorna odredba bila nerazumljiva, dok tuženik nije podnio nikakve dokaze u prilog suprotnom zaključku.

15. Naime, tuženik nije podnio nikakve dokaze da je tužiteljici kao korisnici kredita njegov prednik na razumljiv način objasnio postupak formiranja kamatne stope odnosno koji sve čimbenici utječu na njezino formiranje tijekom trajanja ugovorenog

kreditnog razdoblja, a na temelju čega bi tužiteljica kao potrošač mogla spoznati učinke koji bi za nju u budućnosti proizašli iz takve ugovorne odredbe o promjenljivoj kamatnoj stopi, pa stoga Sud zaključuje da tužiteljica kao potrošač nije raspolagala osnovnim parametrima o kojima ovisi kretanje kamatne stope u budućem razdoblju.

16. U odnosu na navedene odredbe spornog ugovora o kreditu u dijelu u kojem je otplata anuiteta vezana uz valutu švicarski franak, te također imajući u vidu iskaz tužiteljice, Sud zaključuje da prednik tuženika nije na transparentan način informirao tužiteljicu o riziku intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj uz švicarski franak, o činjenici da je takav rizik veći u odnosu na rizik u valutnoj klauzuli vezanoj za euro, a niti o činjenici povećanog rizika istovremenog ugovaranja i promjenjive kamatne stope i valutne klauzule.

17. Iz iskaza tužiteljice jasno proizlazi da se o ugovorenoj valutnoj klauzuli nije pojedinačno pregovaralo odnosno da je navedena odredba ugovora dio unaprijed formuliranog standardnog ugovora prednika tuženika, na koju tužiteljica nije imala mogućnost utjecaja, te prednik tuženika koji je bankarska institucija u čije poslovanje ulazi sklapanje ugovora o kreditu i koji raspolaže stručnim znanjem, u odnosu na kojeg je tužiteljica u „slabijem“ položaju, nije tužiteljicu informirao o mogućim posljedicama sklapanja navedenog ugovora o kreditu, a tuženik nije dokazao suprotno.

18. Naime, pravo je tuženika da s aspekta isplativosti svog poslovanja u ugovorima o kreditu ugovara valutnu klauzulu, međutim prednik tuženika je bio dužan, nudeći svoj proizvod tužiteljici, istu informirati o smislu i sadržaju odredaba o valutnoj klauzuli i skrenuti joj pozornost na parametre o kojima ovisi kretanje tečaja švicarskog franka u budućem razdoblju otplate kredita, a tuženik nije dokazao da je to i učinio.

19. Dakle, temeljem svega navedenog, Sud zaključuje da su odredbe čl. 3., 4. i 6. Ugovora o kreditu od 6.12.2005., broj ugovora 406-150/2005, u dijelu kojem je redovna kamata promjenjiva sukladno Odluci o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. i u dijelu u kojem se anuiteti vežu uz valutu švicarski franak, bile sastavni dio ugovora sastavljenog od strane prednika tuženika, da o tim odredbama između stranaka nije bilo pregovora, niti je tužiteljica utjecala na sadržaj istih, čime je tužiteljici, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, kao jednom od temeljnih načela obveznog prava, nametnuta obveza koju objektivno nije mogla sagledati kao cjelinu u vrijeme zaključivanja ugovora, te da su takve odredbe nepošteno sukladno odredbama čl. 81. st. 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03, dalje: ZZP) i čl. 96. st. 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12 i 56/13, dalje: ZZP/07) kojima je propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac zbog čega potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, te u konačnici ništetne, sukladno odredbama čl. 87. st. 1. ZZP i čl. 102. ZZP/07.

20. Dana 8. ožujka 2016. tužiteljica i prednik tuženika sklopili su Aneks uz Ugovor o kreditu broj 406-150/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine

radi provedbe postupka konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR.

21. Ovaj sud smatra da je Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 102/15; dalje: ZID ZPK/15) donesen nakon što je ocijenjeno da je u području potrošačkog kreditiranja došlo do znatne neravnoteže u odnosima između korisnika kredita kao potrošača i banaka kao kreditora (trgovca) u odnosu na ugovore o kreditu sklopljene u posebnom razdoblju od 2004. do 2008. godine koji su denominirani u kunama s valutnom klauzulom u CHF s obzirom da je tečaj CHF izrazito jačao s vremenom te su rasle ugovorene promjenjive kamatne stope što je dovelo u izrazito težak položaj korisnike kredita i potrošača. Stoga je ZID ZPK/15 imao za cilj otkloniti nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i osigurati korisnicima kredita u CHF, odnosno u kunama vezano za tečaj CHF, isti položaj u odnosu na korisnike kredita u valuti EUR. Na temelju odredbi čl. 19.b i čl. 19.c koji su dodani čl. 1. ZID ZPK/15 proizlazi da vjerovnik i dužnik uređuju svoje odnose u pogledu valute obveze i kamatne stope za cijelo razdoblje od sklapanja kredita pa nadalje (na način da se korisnik kredita dovodi u isti položaj kao da je ugovor o kreditu sklopio uz valutnu klauzulu u EUR) s time da se razlika između više uplaćenih iznosa i obveze koju bi potrošač imao da je sklopio ugovor s valutnom klauzulom u EUR računa kao preplata, kojom se ovisno o okolnostima slučaja postupka sukladno dodanoj odredbi čl. 19.c st. 5. ZID ZPK/15.

22. Sklapanjem Aneksa Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15 kojim su stranke iznova od dana sklapanja Ugovora o kreditu uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, na valjan način, ugovoren među strankama, prestala je obveza tuženika (čl. 160. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO) na povrat više plaćenih iznosa s osnove ništetne odredbe o načinu promjene kamatne stope ugovornih kamata i valutne klauzule u CHF, a koja bi obveza proizlazila iz opće odredbe obveznog prava (čl. 1111. st. 1. ZOO) i ti, više plaćeni iznosi, nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženika. ZID ZPK/15 je u odredbama čl. 19.d i čl. 19.e propisao detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila zaključenju Ugovora o konverziji, kao i sadržaj tog ugovora, pa je tužiteljica kao potrošač bila u prilici još prije sklapanja Aneksa uz Ugovor proučiti njegove odredbe.

23. U skladu s navedenim, primjena posebnog propisa (ZID ZPK/15) derogira opće odredbe ZOO-a o pravnim posljedicama ništetnosti na način da se svote koje su plaćene na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate te devizne klauzule u CHF, ne vraćaju potrošaču, već su iskorištene u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim Aneksom uz Ugovor o kreditu, a na način kako je to određeno u ZID ZPK/15. Kod toga ovaj sud napominje da nije pravno odlučno u kakvom su položaju oni potrošači koji su prihvatili konverziju u odnosu na one koji nisu jer je to bio izbor kojeg je ZID ZPK/15 jasno definirao i u slučaju tog izbora potrošači koji su prihvatili konverziju više se ne nalaze u položaju dužnika iz kredita s valutnom klauzulom u CHF. Dakle, radilo se o valjanom izboru koji je učinjen od strane korisnika kredita i potrošača i u skladu sa zakonom čija ustavnost i zakonitost nije dovedena u pitanje. Na potrošače koji su konvertirali kredit primjenjuje se specijalni propis ZID ZPK/15 na temelju kojeg je konverzija kredita provedena i između stranaka zaključen Aneks uz ugovor o kreditu koji izaziva pravne učinke.

24. U ovakvim okolnostima valja zaključiti da zamjena nepoštenih ugovornih odredaba zakonskim odredbama uspostavlja stvarnu ravnotežu u pravima i obvezama kako tužiteljice kao potrošača, tako i tuženika (banke) kao trgovca jer, s jedne strane, omogućuje donošenje informirane odluke o sklapanju ugovora o konverziji od strane potrošača budući da je potrošač kao slabija ugovorna strana objektivno bio u mogućnosti informirano procijeniti hoće li prihvatiti ili odbiti ponudu banke za sklapanje ugovora o konverziji. Pritom se posebno naglašava da je zaključenje ugovora o konverziji ovisilo o volji potrošača jer je samo potrošaču ostavljena mogućnost izbora prihvatanja ili neprihvatanja konverzije. S druge strane, ovakav način uređenja zamjene nepoštenih ugovornih odredbi omogućuje i balansiranje interesa potrošača i trgovca na tržištu.

25. Naime, učinak konverzije prema ZID ZPK/15 djeluje ex tunc što omogućuje uspostavu činjeničnog i pravnog okvira u kojem bi se potrošač našao i bez postojanja nepoštenih ugovorne odredbe. Tako stvorena mogućnost uspostave činjeničnog i pravnog okvira kakav je postojao, već sama po sebi, ima restitucijski učinak jer omogućuje vraćanje koristi koju je druga ugovorna strana (trgovac) stekla od potrošača po osnovi nepoštenih ugovorne odredbe i to u okolnostima i u proceduri koja je unaprijed poznata i unaprijed svim stranama predstavljena kao jednokratna mjera i trajno rješenje. Na taj je način, zaključenjem Aneksa uz ugovor o kreditu koji je zaključen prema pravilima posebnog propisa (ZID ZPK/15) uspostavljena ravnoteža između efektivne zaštite i zahtjeva pravne sigurnosti, kao i zaštite legitimnih očekivanja strana u ugovornom odnosu koje su postupale u dobroj vjeri u opsegu obračuna izvršenog u smislu odredbe čl. 19.c u vezi s čl. 19.e ZID ZPK/15 (prema odredbi čl. 19.e ZID ZPK/15, potrošači snose: razliku u početnoj glavnici zbog kupoprodaje deviza iz čl. 19.c st. 1. toč. 1. ovoga Zakona, zatim iznos naplaćenih zateznih kamata, naknada troškova iz čl. 19.c st. 1. toč. 4. ovoga Zakona te iznos kamata i tečajnih razlika na ime preplate iz čl. 19.c st. 1. toč. 5. ovoga Zakona). Interveniranje u takav pravni odnos na način koji to tužiteljica zahtijeva - unutar opsega obračuna izvršenog prema odredbi čl. 19.c u vezi s odredbom čl. 19.e ZID ZPK/15, bilo bi suprotno slobodi ugovaranja i slobodi tržišnog natjecanja koja izvire iz slobode ugovaranja.

26. Slijedom navedenog, valjalo je odbiti zahtjev tužiteljice u dijelu u kojem potražuje glavnicu preplaćenih iznosa na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u CHF i promjeni kamatne stope na temelju jednostrane odluke tuženika. Međutim, tužiteljica je tužbenim zahtjevom zatražila i zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o deviznoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi i to za razdoblje od dana plaćanja pojedinačnih mjesečnih obroka kredita do sklapanja Aneksa uz Ugovor o kreditu. Prema pravnom shvaćanju ovoga suda taj dio nije obuhvaćen obračunom u konverziji niti je uređen u ZID ZPK/15 pa je u tom dijelu osnovan zahtjev tužiteljice na temelju općeg propisa iz čl. 1111. i čl. 1115. ZOO-a.

27. Sud je na prijedlog tužiteljice, izveo dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem po vještakinji Kseniji Vrebac koja je u svom pismenom nalazu i mišljenju od 8. prosinca 2025. navela kako razlika između iznosa koji je tužiteljica po osnovi kamata i predmetnog ugovora stvarno plaćala i iznosa koji bi plaćala da nije došlo do promjene kamatne stope, u utuženom razdoblju kada je obračunata veća kamatna stopa od prvobitno ugovorene, iznosi 3.627,80 CHF, u protuvrijednosti od 17.362,62

kuna. Obračunato prema fiksnom tečaju konverzije, razlika iznosi 2.304,41 eura. Razlika više plaćenih anuiteta zbog povećanja tečaja CHF važećeg na dane uplate za pojedine anuitete, u odnosu na tečaj važeći na dan isplate kredita ukupno u razdoblju otplate kredita od 15.01.2009. do 30.09.2015. godine iznosi 33.983,75 kuna, odnosno 4.510,42 eura. Razlika između iznosa nedospjele glavnice kredita u CHF uz početnu kamatnu stopu i početni tečaj i priznate nedospjele glavnice EUR kredita u kunskoj protuvrijednosti na dan konverzije iznosi 19.390,97 kuna, odnosno 2.573,62 eura. Konverzija nimalo nije dovela do potpune ravnoteže i obeštećenja tužiteljice u odnosu na položaj u kojem bi tužiteljica bila s obzirom na ništetnost ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli CHF. Pod uvjetom ništetnosti ugovorenih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF u otplati kredita do 30.09.2015., sa potrebnom uplatom od 208.283,47 kuna za 117 anuiteta, tužiteljica bi došla do nedospjele glavnice u iznosu od 169.059,47 kuna, a na realizirani način, uz uplatu za anuitete, većeg, stvarnog iznosa od 247.704,94 kuna, došla je do nedospjele glavnice u iznosu od 249.712,34 kuna, odnosno 188.450,44 kuna, koliko joj je priznato konverzijom. Ukupno, tužiteljica je razdoblju otplate kredita od siječnja 2006. godine do konverzije u rujnu 2015. godine platila više za podmirenje anuiteta, s naslova:

- preplaćene kamate iznos od 17.362,62 kuna, odnosno 2.304,41 eura (tablica 1)
 - valutne klauzule u CHF iznos od 33.983,75 kuna, odnosno 4.510,42 eura (tablica 2)
- što ukupno iznosi 51.346,37 kuna, odnosno 6.814,83 eura.

Pod uvjetom ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli, tužiteljica je također oštećena u izračunu nedospjele glavnice na dan konverzije pri čemu razlika u glavicama iznosi 19.390,97 kuna, odnosno 2.573,62 eura, što sveukupno na teret tužiteljice u utuženom razdoblju otplate kredita do konverzije iznosi 70.737,34 kuna, odnosno 9.388,45 eura. Taj iznos preplaćenih sredstava tužiteljici konverzijom uopće nije vraćen. Iznosu kojeg tužiteljica potražuje s naslova ništetnih predmetnih odredbi ugovora od 70.737,34 kuna, odnosno 9.388,45 eura, još treba dodati i manjak utvrđen konverzijom od 346,68 eura kojeg je tužiteljica pomirila banci, a kojeg ne bi trebala podmiriti u slučaju da su u otplati kredita važili početno ugovoreni uvjeti, odnosno početno ugovorena kamatna stopa i tečaj CHF na dan isplate kredita.

28. Stranke nisu imale prigovora nalazu i mišljenju stalne sudske vještakinje.

29. Dakle, tužiteljici pripadaju od dana sklapanja Ugovora o kreditu pa do dana prestanka obveze izvršenom konverzijom kredita zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem ništetnih i nepoštenih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i deviznoj klauzuli u CHF, što znači na sve one iznose koje je tužiteljica plaćala više od početnog tečaja i od početne kamatne stope. Kod toga je također potrebno dodati da tužiteljici te zatezne kamate pripadaju u cijelosti i bez oduzimanja od bilo kakve preplate utvrđene Aneksom uz Ugovor o kreditu na temelju ZID ZPK/15.

30. Stoga je tužiteljici dosuđena zatezna kamata na svaki pojedini mjesečni iznos utvrđene tečajne razlike i razlike po osnovi promjene kamate, po mjesecima sukladno nalazu i mišljenju vještakinje, od datuma dospijeca obveze plaćanja, temeljem odredbe čl. 29. ZOO-a.

31. Prigovor zastare tuženika nije osnovan jer je podnošenjem kolektivne tužbe Trgovačkom sudu u Zagrebu (u predmetu br. P-1401/12) 4. 4. 2012. prekinut tijekom zastare sukladno odredbi čl. 241. ZOO te je pravomoćnim okončanjem navedenog spora – donošenjem presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske br. PŽ-

7129/13 od 13. 6. 2014. odnosno presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-6632/2017-10 od 14. 6. 2018. zastara počela teći iznova, a vrijeme proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru (čl. 245. st. 1. ZOO), pa imajući u vidu da je tužba podnesena sudu 12. lipnja 2019., te da je tužiteljica tek provedenim vještačenjem utvrdila točnu visinu utužene razlike po osnovi preplate anuiteta, za zaključiti je da temeljem odredbe čl. 225. ZOO nije nastupila zastara utuženog potraživanja.

32. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 4. ZPP-a kojim je propisano da ako su stranke djelomično uspjele u parnici u približno jednakim dijelovima, sud može odrediti da svaka stranka snosi svoje troškove ili da jedna stranka naknadi drugoj stranci samo pojedine troškove primjenom članka 156. stavka 1. ovoga Zakona. Slijedom navedene zakonske odredbe, Sud smatra pravičnim da svaka stranka snosi svoje troškove budući su stranke djelomično uspjele u parnici u približno jednakim dijelovima.

U Petrinji, 23. rujna 2026.

Sutkinja
Blaženka Navara

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi putem ovoga suda pismeno, u tri primjerka, u roku od 15 dana od dana objave presude, a o njoj odlučuje nadležni županijski sud.

DNA:

1. Tužiteljica Silva Musulin, po punomoćnici Vlasti Joksimović, odvjetnici iz Siska
2. Tuženik Addiko bank d.d., po punomoćniku Zlatku Knezoviću iz Odvjetničkog društva Knezović & Partneri j.t.d. iz Zagreba

Broj zapisa: **9-3088d-91698**

Kontrolni broj: **04ddf-55bfa-fca6f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sisku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.